

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

Et In octo Partes ... distincta ...

De Deo Vno, & Trino

Vindalium, 1646

Sect. VII. De electione, & reprobatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38742

SECTIO VII.

De electione & reprobatione.

CONCLUSIO I.

Probabilior est sentia quæ docet, electionem efficacem ad gloriam factam esse antecedenter ad absolutam præuisionem meritorum, adeoque esse merè gratuitam. Rationes variaz sunt, & non spernendæ, quibus id suaderetur. Prima, negari non potest quin Scriptura ei valde faueat plerisque in locis, ac speciatim Sap. 4. Matth. 24. & Ioã. 10. vbi agitur de speciali cura quam Deus exercet erga prædestinatos dando operam vt à gratia finaliter non excidant; hinc enim aperte colligitur perseuerantiam finalem esse effectum electionis, non autem causam illius. Fauet etiam Paulus Rom. 8. aliisque locis agnoscens quandam vocationem propriam electorum; quam vocat secundum propositum, quia Deus eam tribuit prædestinatis ex efficaci proposito eos saluandi; & cap. 9. tradens discretionem Iacob electi ab Esaii reprobato non ex eorum operibus, sed

ex mera voluntate Dei, quem ait se habere instar figuli, facientis aliud vas in honorem, aliud in contumeliam.

Secunda, quia vt etiam fatentur nonnulli auctores sententiæ oppositæ, Augustinus apertissime locis prope innumeris ita comparat electionem efficacem ad gloriam, cum finali perseuerantia, vt velit hanc esse effectum illius; ita vt alicui tribuatur perseuerantia, quia ad beatitudinem electus est, & non vice versa ille eligatur, quia perseueraturus est: vnde consequens est prædestinatos non eligi ex præuisis meritis, sed ex gratuita Dei voluntate, cuius vi tribuuntur ipsa merita, & perseuerantia finalis.

Vnde sæpe illud constituit discrimen inter prædestinatos, & non prædestinatos, quòd priores quia electi sunt, perseuerantiam accipiunt; posterioribus verò perseuerantia denegatur, eò quòd non sunt ex beato illo electorum numero; qua in re seriò monet, non esse curiosè discutienda iudicia Dei, sed cum humilitate suspicienda, iuxta illud Pauli, O altitudo, &c.

Sæpe etiam Augustinus electionem adultorum comparat cum electione paruulorum, quoad hoc, quòd sicut

Deus quosdam paruulos eligit misericorditer ad gloriam, tumque curat ut iis administraretur Baptismus, sine quo saluari nequeunt, adeo ut perseuerantia finalis sit effectus, non causa electionis ipsorum. Contra vero alios ex iusto iudicio relinquit in massa perditionis, permittens ut morte praeueniantur, antequam à peccato originali mundari possint: ita Deus ex mera sua misericordia quosdam adultos eligit ad gloriam, & deinde ex vi huius electionis tribuit illis media ad talem finem necessaria; alios vero ex iusto, quamuis occulto iudicio, non eligit ad gloriam, & consequenter non dat operam ut illis conferantur ea media, per quae efficaciter beatitudinem obtinerent. Verba Augustini quibus praedicta late confirmantur habes in suaui Concordia, disp. 1. sect. 5. quem locum, si placet, consule.

Tertia quia S. Thomas electionem gratuitam perspicue defendit variis locis disput. iam citata relatis, ex quibus hic tantum obseruandum est illud ex q. 7. de verit. art. 6. ad 3. Vitam gloriae non prouidet, nisi ex beneplacito suae voluntatis, & illud ex 1. p. q. 23. art. 5. ad 3. sed quare hos elegit in gloriam, & hos reprobauit, non habet rationem

ni
ve
eu
an
ele
de
du
pu
tu
cu
qu
me
des
ten
fer
fen
to
pri
Ar
finc
ten
lan
rita
non
I
cer
tem
aut
con

nisi diuinam voluntatem. Atque hanc veram esse sententiam S. Doctoris agnoscunt communiter Thomistæ omnes, tam antiqui quàm recentiores, qui proinde electionem gratuitam merita antecedentem & causantem nobiscum defendunt; imò Scotus & omnes illius discipuli hanc nostram sententiam amplectuntur, fatenturque se in hac re consentire cum S. Thoma, sicut & alij plerique quos prætereo. Vnde patet, si res ex numero & autoritate Scholasticorum sit definienda, dubitari non posse quin sententia quam præpugnamus oppositæ præferenda sit.

Quarta, quia vt communiter nostræ sententiæ authores ex S. Thoma & Scoto argumentantur, qui ordinatè vult, priùs vult finem quàm media ad finem: At Deus ordinatè vult, ergo priùs vult finem quàm media ad finem; gloria autem est finis, & merita sunt media ad illam, ergo priùs vult gloriam quàm merita; & consequenter electio ad gloriam non potest esse ex præuisione meritorum.

Dices voluntatem quandam inefficacem dandi gloriam, præcedere voluntatem dandi media, quæ sunt merita, non autem efficacem, de qua loquimur. Sed contrà, nam intentio finis debet esse

proportionata electioni mediiorum, at Deus dat media efficacia ad finem, ergo hoc oritur ex efficaci intentione finis.

Quinta, quia illa sententia est præferenda, quæ ex vna parte electis est multò fauorabilior, & ex alia non habet maiorem rigorem erga reprobos. At hoc competit nostræ sententiæ, vt per se patet quoad prædestinatos; quantum verò ad reprobos ostenditur, quia si res attentè inspiciatur, in morali æstimatione perinde est, quòd Deus non eligat Iudam ad auxilia efficacia & finalem perseverantiam, aut quòd eum non eligat ad gloriã: cum reprobatio à finali perseverantia sit virtualis reprobatio à gloria, hæcque non maiorem salutis spem relinquat, quàm formalis voluntas dene-gandi gloriam.

Vnde quando opponunt aduersarij, quomodo Deus habeat verum & sincerum affectum saluandi Iudam, si illum non eligit efficaciter ad gloriam cum Petro, nos vicissim ab ipsis quærimus, qua ratione Deus, in eorum sententia, sincerè velit saluare Iudam, cum eum non eligat ad auxilia efficacia, & ad finalem perseverantiam, ad quam tamen ex mera sua misericordia eligit Petrus.

Sanè utrobique est eadem difficultas; neque puto quod is qui se reprobatum existimat, fœliciores aut mitiores sortem experiatur, etsi à nostra, ad oppositam sententiam transeat.

Nota 1. non opus esse ponere in Deo duplicem voluntatem efficacem respectu gloriæ, aliam antecedentem merita, aliam consequentem, sed unicam sufficere, qua Deus ex mera sua liberalitate, & à præiudicis meritis minimè prouocatus, efficaciter aliquem eligit ad gloriam per merita obtinendam.

Dices, ergo eadem voluntas erit gratuita simul & remuneratiua, quod repugnat. Distinguo, erit gratuita & remuneratiua quoad se, nego; erit gratuita quoad se, & remuneratiua quoad obiectum, concedo. In hoc autem nulla est repugnantia, sicut neque quòd Petrus malit vendere suum equum Stephano, quàm Antonio: illa enim voluntas Petri est merè gratuita, etsi per illam nō velit dare equum gratis, sed pro iusto precio.

Instabis, eo ipso quòd Deus statuit conferre gloriam per merita, necesse est ut merita illius intellectui iam obiiciantur ut præsentia. Verum hoc negatur de præsentia absoluta, sufficit enim quod per scientiam conditionatam

priorem electione sciat Deus se posse ei quem elegerit tribuere merita, quotquot, & quando voluerit.

Nota 2. Prædestinatum in sensu composito cum scientia conditionata decreto prædestinationis præsupposita, non posse damnari, quia eligitur, ut saluandus per auxilia gratiæ, quæ iuxta præscientiam Dei effectum in eo sunt infalibilibiter habitura; absolutè tamen posse damnari, quia cum non saluetur nisi per auxilia repudiabilia, & minime prædeterminantia, potest si velit ijs cõsensum negare & in peccatum finale labi. Contrà verò eum qui non est efficaciter electus ad gloriam, absolutè posse saluari, quia etsi non possit efficere, ut eligatur ante præuisa merita, potest tamen cooperari gratis acceptis, quod si faceret, haud dubiè eligeretur ad gloriam ex præuisis meritis.

CONCLUSIO II. Gloria æterna, item vocatio & iustificatio, peccatorum permissio, & bona prædestinati indoles sunt effectus prædestinationis.) Prima pars probatur, quia qui causat media efficacia ad finem, causat mediate ipsum finem; atqui prædestinatio causat media efficacia ad gloriam, ergo & ipsum gloriam.

Secunda pars ostenditur, tum ex illis verbis Rom. 8. Quos autem prædestinauit, hos & vocauit, & quos vocauit, hos & iustificauit; tum quia illud est effectus prædestinationis, per quod Deus exequitur decretum prædestinationis, at Deus per vocationem, & iustificationem exequitur decretum prædestinationis, ergo.

Tertia pars probatur, quia cum ex vna parte permissio peccati sit bona, & à Deo volita, ex alia vero omnia prædestinatis cooperentur in bonum, etiam ipsa peccata, quatenus resurgunt humiliores, cautiores, & feruentiores, nihil videtur obesse quin Deus permittat prædestinatos cadere, ex intentione efficaci, vt ad maiorem gratiam & gloriam assurgant: atque ita docet S. Thom. 1. 2. q. 79. art. 4.

Nota Deum velle permissionem peccati ratione pœnitentiæ, neque propterea opus esse vt Deus velit peccatum ad pœnitentiam requisitum, sed sufficere quod per scientiam conditionatam sciat prædestinatum infallibiliter peccaturum, ex hypothese quod vellit illi exhibere concursus necessarium ad peccandum.

Quarta pars suadetur, quia quidquid ad salutem prædestinati de facto conducit est effectus prædestinationis ipsius: at ingenium, bona indoles, aliaque eiusmodi

naturalia ad hoc conducunt, vt patet ex August. qui lib. de dono perseuerantia cap. 14. & aliàs non rarò docet Deum cum vult aliquem conueterè, eum mouere & vocare eo modo quo scit ei cõgruere, spectata scilicet illius naturali dispositione, vt vocantem non respuat.

CONCLUSIO III. Prædestinatio certissimè, & infallibiliter consequitur suum effectum, non tamen imponit necessitatem agendi. Ita S. Thom. i. p. q. 23. art. 6. quod probat, quia prædestinatio est pars prouidentia. At non omnia quæ prouidentia subduntur sunt necessaria, sed quædam contingenter eueniunt, secundum conditionem causarum proximarum, quas ad tales effectus diuina prouidentia ordinauit. Et tamen prouidentia ordo est infallibilis, ex dictis q. 22. art. 4. Sic igitur & ordo prædestinationis est certus, & libertas arbitrij nõ tollitur, per eiusmodi certitudinè.

Ex quo patet, electionem efficacem ad gloriam inmerita antecedentem, non obtinere suum effectum per motiones physicè prædeterminantes, cum hæ inducant necessitatem agendi contrariam libertati vt supra ostensum est: quare vt eiusmodi electionis immobilis certitudo defédatur, eaque cū libertate rectè cõcilietur,

lietur, necessario recurrendū est ad sciē-
tiam mediam decreto prædestinationis
præsuppositam, qua videt Deus quid fa-
ceret Petrus si illum in circumstantiis
minimè prædeterminantibus constitue-
ret; ac proinde huius scientiæ vsus ma-
ximè in hac controuersia admittendus
est.

Illi tamen qui putant, electionem effi-
cacem ad gloriam factam esse duntaxat
post præuisa merita, sufficienter expli-
cant certitudinem prædestinationis per
scientiam visionis, qua Deus merita, vt
absolutè futura intuetur; neque quoad
hoc præcisè opus est, vt recurrant ad
scientiam conditionatam; licet Deus in
priori decreto quo auxilia gratiæ ho-
minibus distribuit, illius luce & dire-
ctione indigeat.

Nota 1. eos qui docēt, efficacē electio-
nem factam esse antecedenter ad præ-
uisa merita, communiter affirmare gra-
dus omnes gloriæ, ad quos singuli beati
peruenturi sunt, speciali decreto & præ-
definitione Dei fuisse determinatos: si-
quidem modus melioris & perfectioris
providentiæ exigit, vt sicut Deus certos
Angelos & homines nominatim desti-
nat ad gloriam æternam, vt ex iis re-
gnum cœleste constituat; ita singulis
de Deo. K

præscribat certam gloriæ mensuram, ex cuius diuersitate, & inæqualitate tanquã ex variis mansionibus ciuitas illa beatorum mirificè coalescit: iuxta illud Christi, Ioan. 14. In domo Patris mei mansiones multæ sunt

Nota 2. quòd etsi Deus homini prædestinato, quandiu viuit, tribuat auxilia sufficientia quibus noua, & noua merita cumulare possit, si velit, prius tamen quàm ea tribuat, nouit per scientiam mediam prædestinatum per talia auxilia si illi dentur, non acquisiturum de facto nisi talem gradum meriti & gloriæ. Vnde eã scientiã præsuppositã, rectè potest deus certò præfinire mensurã gloriæ tribuendæ prædestinato, neque vnquam eueniet, quòd prædestinatus illum gradum, aut non attingat, aut prætergrediatur: res enim ita erunt per diuinam prouidentiam dispositæ, vt quando electus præfixam meritorum & gloriæ mensuram impleuerit, simul ad vitæ terminum perueniat.

CONCLUSIO IV. Aliquo sensu ponendus est in Deo liber vitæ.) De hoc agit S. Thomas 1. p. q. 24. per 3. articulos, quorum primo docet in primis librum vitæ in Deo dici metaphoricè, nempe secundum similitudinem à

rebus humanis acceptam. Consuetum enim est apud homines eos qui ad aliquid eliguntur conscribi in libro, utpote milites & consiliarios, qui olim dicebantur Patres Conscripti; quare cum prædestinati eligantur à deo ad habendam vitam æternam, hinc ipsa prædestinatorum descriptio liber vitæ appellari solet. Secundò librum vitæ ratione distinguui à prædestinatione, quatenus prædestinatio est ratio ordinis mediorum, quibus prædestinatus ducitur ad vitam æternam: at liber vitæ est ipsa notitia, qua deus firmiter retinet se aliquos prædestinasse ad vitam æternam. Tertiò, non esse consuetum conscribi, eos qui repudiantur, sed eos qui eliguntur, ac proinde reprobationi non respondere librum mortis, sicut prædestinationi responderet liber vitæ.

Art. 2. docet 1. librum vitæ respicere tantum vitam gloriæ prædestinatorum, aliquis enim eligitur ad id, quod ei non competit secundum suam naturam, quodque habet rationem finis; quæ duæ conditiones competunt vitæ gloriæ, non autem vitæ naturali, ad quã proinde nemo scribi dicitur. 2. non dici librum vitæ respectu gratiæ quia nemo conscribitur ad id quod habet rationem

medij sed ad id quod habet rationem finis, sicut miles non conscribitur, ut armetur, sed ut pugnet, & vincat si possit; sicut tamen illi qui habent gratiam, & à gloria excidunt, dicuntur electi secundum quid, & non simpliciter, ita & dicuntur scribi in libro vitæ secundum quid, non simpliciter.

Art. 3. docet 1. non posse deleri de libro vitæ, eos qui in illo sunt scripti simpliciter, id est, qui à prædestinatione sunt ordinati ad gloriam æternam hæc enim ordinatio non potest deficere. 2. eos posse deleri de libro vitæ, qui in eo sunt tantum scripti secundum quid, quia illi eo modo dicuntur scripti in libro vitæ, qui ad vitam æternam ordinantur per gratiam: quare cum ij possint à gratia deficere, consequenter de libro vitæ deleri possunt. 3. hanc deletionem non esse reducendam in dei notitiam, quasi verò aliquid prius deus sciuerit, & postea id nesciat, sed in rem ipsam, quatenus deus scit eum qui habet gratiam, ordinari tunc in vitam æternam, & postea non ordinari, cum ab ea deficit.

CONCLUSIO V. Probabilius est reprobationem hominum negatiuam non fuisse constitutam, nisi ob peccatum originale præuisum.) Probatum primò, quia Augustinus libro de dono perseue-

tantia cap. 8. & aliàs frequentissimè docet, prædestinationem hominum factam esse ex massa generis humani per peccatum originale infecta, ita vt aliqui per misericordiam Dei ex ea massa liberati fuerint, alij verò ex iusto Dei iudicio ab ea non fuerint liberati.

Secundò, prædestinatio hominũ supponit peccatũ originale, vt patet quia supponit merita Christi, & hæc peccatũ originale; ergo etiam reprobatio negativa peccatum originale supponere debet; cum eodem signo rationis concepta sit, quo electio ad gloriam, & consequenter dicendum est eiusmodi peccatum fuisse simpliciter causam, propter quam Deus homines negatiuè reprobare voluerit: etsi non fuerit causa, quare potius hunc quàm illum eo modò reprobauerit: cum omnes peccato originali æqualiter infecti fuerint.

Nota, ex quorundam sententia, prædestinationem & reprobationem hominum constitutam esse, præuiso peccato primi parentis, antequam esset transfusum in posteros illius, sicque potuisse Beatam Virginem à peccato originali in seipsa præseruari. Alij verò putant Beatam Virginem potuisse præseruari ab originali, etsi prædestinatio non sit

constituta nisi post transfusionem illius: quia præuiso Adæ peccato, Deus voluit permittere, ut omnes illius posterii conficerentur, excepta purissima Virgine quam ab eiusmodi labe præseruauit.

CONCLUSIO VI. Deus neminem positiuè reprobat, ante præuisum illius peccatum.) Est communis tum contra Lutheranos & Calvinistas, tum contra quosdam recētiore Theologos, qui quoad rem ipsam idem sentire videntur. Probatur autem primò, nam si reprobatio negatiua non est facta independenter à peccato, multò minùs positua quæ longè durior est: cum per illam reprobatus actu positiuo excludatur à regno cœlorum, & pœnis æternis addatur.

Secundò, de fide est deum non esse per se, & directè causam quod aliquis damnetur: at oppositum dicendum esset, si Deus ex se ipso, nulla suppositâ culpâ ex parte hominum, vellet positiuè excludere eos à regno cœlorum, & in infernum detrudere.

Nota 1. prædictam conclusionem debere intelligi de peccato finali: sic enim plenius verificatur, Deum velle ut omnes homines saluentur, peccatores etiam perditissimos posse cōuerti quandiu vi-

tunt, & similia quæ satis non cohærere videntur, si Deus, saltem vt plurimum, velit aliquem damnare antequam videat eum mori in peccato.

Nota 2. Deum posse permittere peccatum reproborum, tum vt magis resplendeat diuinæ prouidentia suauitas, permittentis, vt creaturæ liberæ motus suos agant; tum vt ex reproborum peccatis prædestinati cautiore euadât; tum propter alios fines quos prætereo. Neque opus est vt ex intentione puniendi reprobos, permittat eos peccare, etsi supposito eorum peccato, iustè statuat illis pœnam inferre, ex intentione ostendendi in eorum supplicio, iustitiam suam vindicatiuam.

CONCLUSIO VII. Peccatum reprobini non est effectus reprobationis, permissio tamen peccati finalis est effectus reprobationis negatiuæ, & interdû positiuæ.) Prima pars probatur, quia cum reprobatio sit actus diuinæ prouidentia, sicut & prædestinatio, nihil esse potest effectus reprobationis, nisi quod à Deo causari potest, & esse illius effectus; at repugnat quòd Deus sit causa alicuius peccati, vt Catholici omnes fatentur: ergo fieri non potest quòd peccata reproborum sint reprobationis effe-

ctus. Confirmatur, quia si deus caufaret peccata reprobatorum, iam verè dici poffet, non electos ad gloriam effe prædefinitos ad malum, quod omnino à fide alienum eft, vt patet ex Concil. Araufic. 2. cap. 25. & ex Trident. feff. 6. can. 17.

Vbi nota 1. hoc ita à nobis intelligi, vt peccatum non fit reprobationis effectus, fiue quoad materiale, fiue quoad formale.

Secundò, vt neque peccatum fub ratione pœnæ, fit reprobationis effectus: cum enim intrinsecam deformitatem habeat, non potest deus illud peccatum caufare, ex intentione aliquem puniendi. Neque refert quòd aliqui dicantur tradi in reprobum sensum, excæcari, indurari, &c. Ista enim non significant, deum caufare in nonnullis fequentia peccata vt puniat præcedentia; fed tantum permittere, vt in noua peccata labantur, fubtrahendo feu denegando vberiora auxilia, per quæ ab iis peccatis abftinerent.

Secunda pars ostenditur, nam deus eo ipfo cenfetur permittere peccatum finale in reprobo, quo illi denegat gratiã efficacem, qua tale peccatum vitaret. At reprobatio negatiua ex Auguft. lib. de correptione & gratia cap. 7. & sæpe aliàs eft caufa quòd deus reprobo deneget talẽ

gratiam: sicut electio opposita est causa quòd dentur prædestinato auxilia efficacia, per quæ finaliter perseuerat; ergo est etiam causa permittendi in reprobò peccatum finale.

Tertia pars suadetur, quia etsi Deus ordinariè non statuat aliquem excludere à regno cœlorum, & in infernum detrudere, nisi propter, peccatum in quo videt eum mori; interdum tamen contingit Deum, propter immane aliquod scelus, velle hominem pœnis æternis afficere, & ex tali intentione illius mori accelerare modo extraordinario, vt vulgò conceditur euenisse in reprobatione Dathan & Abiron; aliisque similibus, quorum Scriptura meminit.

CONCLUSIO VIII. Creatio reprobì non est effectus suæ reprobationis positivæ.) Est communis & certa contra hæreticos. & nonnullos recentiores Theologos qui, quoad hoc, valde ipsis fauent. Probatur autem primò ex dictis, ostendimus enim Deum neminè reprobasse positivè ante præuisum illius peccatum: vnde sequitur à fortiori, reprobationem supponere creationem hominis reprobandi; cum prius sit aliquè existere, adeoque creatum esse, quam peccare.

Secundò, si Deus ex se efficaciter intendit damnare Iudam, & ex illa intentione illum creat, nullo modo dici potest, Deum creasse omnes homines ex vero, & sincero affectu eos saluandi, quia tamen intentione eos creasse, ex fide certum est; neque dici potest Deum nolle mortem peccatoris, sed vt conuertatur, & viuat; falsumque est quòd Patres tam sæpe inculcant, Deum ex seipso sumere motiuium miserendi, & ex nobis nostrisque peccatis motiuium puniendi.

Nota non opus esse, quòd Deus ex primaria intentione ostendendi suam misericordiam in prædestinatos, alios creare voluerit eo fine vt positiuè eos damnaret; sed sufficere quod eos non elegerit efficaciter ad gloriam, & ad specialissima dona gratiæ in prædestinatos profusa. Hinc enim satis declaratur misericordia Dei erga prædestinatos, quibus non magis debebatur electio quàm aliis, quique proinde æquè ac illi poterant relinqui, ac non eligi.

CONCLUSIO IX. Bona reprobo concessa non sunt reprobationis effectus.) Probatur nam sicut voluntas creandi aliquem eo fine, vt damnetur, excludenda est à Deo ex supradictis, ita

& voluntas ei tribuendi bona aliqua siue naturalia, siue supernaturalia, ex eodem fine. Confirmatur, nam quemadmodum Deus omnes homines, etiam reprobos, creauit ex vera intentione eos saluandi; ita eadem intentione eis contulit varia dona, tam naturalia quam supernaturalia, per quæ salutem consequi possent: non ergo ex intentione eodamdamnandi eiusmodi bona ipsis concessit cum hæ duæ intentiones inter se repugnent, vt per se patet.

Neque dicas, bona omnia reprobo concessa de facto conducere ad damnationem illius, adeoque esse effectus reprobationis ipsius; quemadmodum omnia bona prædestinatis concessa, quæ cum effectu conducunt ad eorum salutem sunt effectus prædestinationis ipsorum. Negatur enim consequentia, & ratio discriminis est, quia Deus tribuit bona prædestinatis ea intentione, vt iis bene vtantur, eorumque auxilio salutem consequantur; vnde non repugnat quod sint effectus prædestinationis: Deus autem non tribuit bona reprobis vt iis malè vtantur, & per illa damnentur, sed potius vt iis bene vtentes, saluentur: quare dici non potest, quod sint reprobationis ipsorum effectus.

CONCLUSIO X. Inflictio pœnæ æternæ est proprius, imò vnicus effectus reprobationis positivæ.) Prima pars ostenditur, nam reprobatio positiva est decretum efficax, quo Deus homines prauos positivè vult excludere à regno cœlorum, pœnisque æternis multare: huius autem decreti proprius effectus est, ipsa actualis exclusio à cœlo, & inflictio pœnæ æternæ, quæ incipit post mortem reprobi.

Secunda pars probatur, nam vt patet ex supradictis, decretum positivum damnandi aliquem, non constituitur nisi post præuisum illius peccatum finale; tunc autem nullus effectus ex imperio & efficacitate talis decreti causandus superest, præter actualem inflictionem pœnæ æternæ: ergo hæc inflictio est vnicus, & solus effectus reprobationis positivæ.

Confirmatur, nam si alius quidam est effectus reprobationis positivæ, is est, vel productio reprobi, vel dona illi collata, vel peccatum illius, vel denique decretum permittendi, seu non impediendi illud peccatum; at nihil ex istis est effectus reprobationis positivæ, vt ex dictis perspicuum est, ergo reprobatio positiva nullum ha-

bet effectum, præter inflictionem pœ-
næ æternæ.

Hæc autem intellige de lege ordi-
naria, nam in casu illo extraordina-
rio, de quo conclusione 7. actum est,
non modo æternæ, sed etiam tempo-
ralis mortis inflictio est effectus à po-
sitiua reprobatione causatus.

